

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῖομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιάκόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὸ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγμα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δεκάτη
καὶ σεισμὸς συγκλονίζει τὰ κράτη.

Ἐνδεκα οὖν ἑπτακόσα
κι' ἐποχὴ φρενητιῶσα.

Ὁ Φαδουλῆς ἀφίνει τὴν Ἀθήνα
καὶ φεύγ' ἱεραπόδοτος 'στὴν Κίνα.

Εἶνα. — Λοιπὸν ἐμούντζωσα τὴν περισυλλογὴν
κι' ἦλθα 'στὴν περιάλητον τοῦ Κομφουκίου γῆν.
Εἶμαι πῶς τὰ παράξενα δὲν τὰ χωνεύω διόλου,
κι' ὡς ἀρειμάνιος Ρωμῆος τοῦ Τουρκομάχου γένους
μπορῶ νὰ πᾶω, Περικλῆ, 'στὰ πέρατα τοῦ Πόλου
γιὰ τοὺς ἀδίκως πάσχοντας καὶ τοὺς δυστυχημένους.

Ὅπου φωνάζουν πάσχοντες τρέχω σὰν Δὼν - Κισσῶτος
καὶ ξεσπαθῶν πρῶτος.

Γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ πολὺν ἀκούσας θρήνον
παραίτησα τὴν εὐκλειαν Ἑλληνικῶν τροπαίων,
καὶ μανιώδης ἐφθασα 'στὴν γῆν τῶν Μανδαρίνων
νὰ πολεμήσω δι' αὐτοὺς κατὰ τῶν Εὐρωπαίων.

Ἀνθρώπου νοὺς δὲν τὸ χωρεῖ καὶ κανενὸς κεφάλι
πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ, βρὲ Περικλῆ βουβάλι,
νὰ μπαίνει μὲς 'στὸ σπῆτι σου καθένας μουσαφίρης
κι' ἀφίτης νὰ σοῦ γίνεται καὶ πρῶτος νοικοκύρης.

Ἔτσι κι' οἱ Φράγχοι σήμερα μὲ λαιμαργίαν γλάρων
γυρεύουν ἄρον ἄρον
τοὺς Μανδαρίνους τοὺς κλεινοὺς νὰ τοὺς ἐκπολιτίσουν
κι' εἰς ἄλλην πίστιν, Περικλῆ, νὰ τοὺς προσηλυτίσουν.

Κι' οἱ Σῖναι λένε πρὸς αὐτοὺς: «αἰσὶν τσοὺν δὲν μᾶς ἀφίνετε;
θέλετε νοικοκύρηδες 'στὰ σπῆτι μας νὰ γίνετε;
δὲν θέλομε πολιτισμοὺς καὶ γράμματα καὶ φῶτα,
μὲ τῆς κοτσίδες θέλομε νὰ ζήσωμε σὰν πρῶτα,
νὰ τρῶμε τὸ φιγάκι μας, τὸ τακτικό μας ρύζι,
χωρὶς κανέναν τούρανοῦ τὸ κράτος νὰ τ' ὀρίξη.

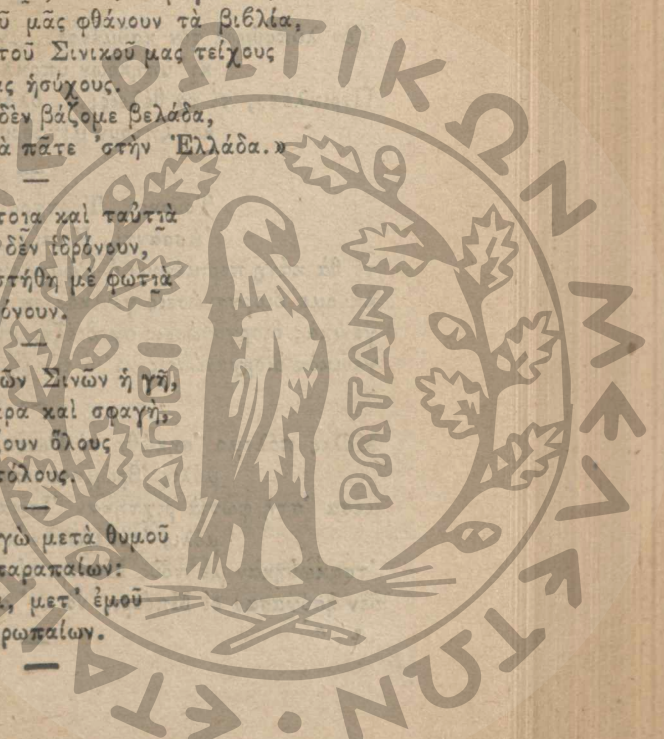
Δὲν μᾶς θαυμάζουν, βρὲ παιδιὰ, τὰ ξένα μεγαλεῖα,
τοῦ Κομφουκίου τοῦ σεπτοῦ μᾶς φθάνουν τὰ βιβλία,
μᾶς φθάνει τὸ προπύργιον τοῦ Σινικοῦ μας τείχους
κι' ἀφήστε μας ἡσυχούς.

Θὰ μείνωμε 'στὰ πάτρια, δὲν βάζομε βελάδα,
κι' ἂν βελτιώσεις θέλετε νὰ πᾶτε 'στὴν Ἑλλάδα.»

Ὅμως μὲ τέτοια καὶ ταῦτα
τῶν Φράγκων δὲν ἱσθάνουν,
κι' ὅλων τὰ στήθη μὲ φωτιά
πολεμικὴ κορόνουν.

Καὶ τρέμει τῶν Σινῶν ἡ γῆ,
παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγὴ,
καὶ ξεκοιλιάζουν ὅλους
τοὺς ἱεραπόδοτους.

Σκούζω κι' ἐγὼ μετὰ θυμοῦ
κτυπῶν καὶ παραπαίων:
αἶτε, Κινέζοι, μετ' ἐμοῦ
κατὰ τῶν Εὐρωπαίων.

«Ίτε, Κινέζοι, κατ' αὐτῶν,
κατὰ τῶν Στόλων καὶ Στρατῶν,
ὁ λατρευτὸς Κομφούκιος, τοῦ κράτους σας ἡ σκέπη,
ἐξ ὕψους σας προσβλέπει.

«Χαῖρε, διωρυξ τοῦ Γιουν - Χό,
τὰ - κιὰγκ, Σελένγα, Πείχό,
Σικιάγκ, Πικιάγκ καὶ Πιτσιλῆ,
λιμένες, κόλποι τρυφηλοῖ,
κι' ἱμαλαίων κορυφαί, κοιλάδες κι' ὀροπέδια,
ποῦ τώρα ξένος σας πατεῖ καὶ διεθνὴς ἀναίδεια.»

Περνῶ τὴν ἔρημον Γουβῆ, περνῶ τὴν Μαντζουρίαν,
κι' ἀνάβω τὸ τσιγάρο μου κατὰ τὴν Βουχαρίαν,
ἀκούω βρόντους τουφεκιῶν καὶ βρόντους τηλεβόλων,
τὰς χώρας τὰς ὑποτελεῖς κυττάζω τῶν Μογγόλων,
μὰ βλέπω καὶ τὸ Φου - τσου - φου,
γεννέτειραν παντὸς σοφοῦ,
τὸ Τιέν-Τσιν καὶ τὸ Νάν-Κιν καὶ τὴν Χόγκ-Κόγκ τὴν νῆσον,
καὶ τὴν Φορμόζην, ὄνειρον καὶ χάριμα Παραδείσων.

Χαῖρε, Κορέας θάλασσα καὶ θάλασσα Κιτρίνη,
ὅπου δὲν ἔχεις ἀστακοὺς
γιὰ τῶν Ρωμηῶν τοὺς ναυτικούς,
καὶ ξένων στόλων κολοσσὸς τὰ νῶτα σου βαρύνει.

Χαῖρε, Πεκίνον, κείμενον ἐπάνω 'στὸν Γιουν - Χό,
ροχθούντα παραπτόταμον τοῦ θεοῦ Πείχό,
περιφανὴς πρωτεύουσα Ταρτάρων καὶ Κινέζων,
ποῦ κάθε ξένος σφάζεται, τὰ τέκνα σου πιέζων.

Χαῖρε, Βασίλισσα Τζῆ-Χοῖ, Κινέζ' Αὐτοκρατορίσσα,
κυρὰ πρωτομαστόρισσα,
οὐ μόνη κατεκρήμνισες τοῦ θρόνου τοῦ χρυσοῦ
τὸν πρῶτον Αὐτοκράτορα, τὸν μέγαν Κουάγ-Σου,
καὶ φυλακὴ τὸν ἐθαλεις, γιὰ τὸν λείπει γυνῶν,
καὶ σὰν Ρωμηὸς σημερινὸς ζητεῖ διοργανώσεις.

Μὰ καλὰ κι' αὐτὸς νὰ πάθῃ,
ποῦ βελτίωσιν γυρεύει,
τώρα 'στῆς εἰρήτης τὰ βάρη
μοναχὸς ἄς χουζουρεύῃ.

Τὸν λυποῦμαι τὸν καυμένο!... χάνει θρόνον καὶ τιμὰς
κι' ὑπηκόων ὑποκλίσεις...
Περικλέτο, τί τὰ θέλεις;... ὅλοι 'πῆραν ἀπὸ 'μᾶς
καὶ ζητοῦν μεταρρυθμίσεις.

Τούρκοι, Τάρταροι, Μογγόλοι,
'Ασσαντί, Κινέζοι, κι' ὅλοι
τί θὰ κάνῃ περιμένουν ὁ Ρωμηὸς ὁ κοσμοπλάνας...
κάνομε διοργανώσεις γενικὰς ἐκ περισσοῦ;
γενικὰς διοργανώσεις σχεδιάζει κι' ὁ Σουλτάνος,
γενικὰς διοργανώσεις κι' ὁ Κινέζος Κουάγ-Σου.

Μόλις πόλεμο 'σηκώθῃ τὸ Ρωμαϊκὸ νὰ κάνῃ,
μόλις βρώμῃς μπαρουτι,
μέσα 'στὴ φωτιά ριχτήκαν Ἰσπανοὶ κι' Ἀμερικανοί,
μόλις τέλειωσαν καὶ τοῦτοι,
'τακωθῆκαν με τοὺς Μπόρς οἱ προστάται μας Ἑγγλέζοι,
δὲν ἤσυχασαν οἱ Μπόρς, νὰ κι' οἱ Μπόρς οἱ Κινέζοι.

Μπάμ ἐδῶ καὶ μπάμ ἐκεῖ,
πυρκαγιά πολεμική,
κι' ἀπορῶ, βρὲ Περικλέτο, τί δαιμόνιο τοὺς πᾶνι
μὲ τῆς δόξης τὸ καμίνι,
κι' ὅλοι χάσκοντες προσμένουν τί τὸ κράτος μας θὰ
νὰ τὸ κάνουνε κι' ἐκείνοι.

Ἄ θ ῆ ν α ι. — Φίλε Φασουλῆ,
χαιρέτα μου τὸ Πιτσιλῆ,
καὶ πῆγαινε 'στὸν Κουάγ-Σου νὰ τὸν παρηγορήσῃ
γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις.

Ἐνῷ μακρὰν εὐρίσκεσαι, 'στῆς γῆς τὸν ἄλλον Πόλο,
κι' ἀγρία γίνεται σφαγὴ τῶν ἱεραποστόλων,
ἐν μέσῳ τόσοι κλύδωνος καὶ παγκοσμίου ζάλης
σεπτὸς ἱεραπόστολος πολιτικῆς μεγάλῃς,
ὁ Κορδονίδης ὁ γνωστός
καὶ κατὰ πάντα θαυμαστός,
ἐπιθυμῶν τοῦ κόμματος τὴν δόξαν ν' ἀναστήσῃ
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας,
ἐπῆρε μπάλα τὰ νησιά νὰ τὰ προσηλυτίσῃ
'στὴν πίστιν τῆς Κορδόνας,
χωρὶς κανένα κίνδυνον σφαγῆς νὰ κινδυνεύῃ,
καὶ κάθε Μπόρς ἀπιστος 'στοὺς λόγους του πιστεύει.

Τί χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα!...
πέρασε κι' ἀπὸ τὴν Σύρα,
κι' ὑπεδέχθησαν ἐνθέρμως τὸν παπποῦ τὸν κοτσονάτο
κι' οἱ δὲ Δῆμαρχοι τῆς Σύρας, τῆς ἀπάνω καὶ τῆς κάτω
πῆγαν μέσα 'στὸ βαπόρι
κι' οἱ τῆς Σύρας βουλευφόροι,
κι' ἄλλοι βουλευταὶ τυχόντες τῆς Ἀγυῖας καὶ τῶν Φαρῶν
κι' ἐχαιρέτησαν τὸν ἄνδρα τῶν πολέμων καὶ τῶν σάλων.

Ἦπερσε καιρὸς καμπόσος, ποῦ δὲν εἶχε λόγο βγάλει,
καὶ παγὰν 'βγήκε πάλι
νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ 'πῇ
πὼς θὰ 'δοῦμε προκοπὴ.

Ἄραξε κι' ἐμπρὸς 'στὴν Πάρο τὸ περίφημο βαπόρι
κι' ὅλ' οἱ Παριανοὶ κι' ὁ Κρίσπης τὸν 'χαιρέτησαν 'στὴν πόλιν
πέρασε κι' ἀπὸ τὴν Νάξο, πῆγε καὶ 'στὴν Ἀμοργό,
καὶ τοῦ 'φώναξαν πὼς θέλουν νὰ τὸν 'δοῦν Προθυπουργό.

Ἦγχε καὶ 'στὴν Σαντορήνη
τὰς ἀνασκαφὰς νὰ κρίνῃ,
γιὰ τὰρχαῖα νὰ παρλάρῃ
κι' ἀλαφρόπετρα νὰ πάρῃ,
κι' ἐσηκώθῃ κι' ὁ Δελένδας κι' ὁ στρωμύλος Ἀσιμῆς,
μὰ τί κρίμα, Φασουλῆ μου, ποῦ δὲν εἴμαστε κι' ἐμεῖς.

Κι' ἄρχισε τότε πρὸς τιμὴν τοῦ γέρο-Κορδονίδῃ
βροντῇ καὶ κανονίδι,
κι' ἐδόξασαν τὸν γέροντα τὸν κορυθαντιῶντα,
καὶ διαρκῶς μὲ μάσκουλα κατήστραπτε κι' ἐβρόντα
καθένας νεῖός
Σαντορηνιός,
καὶ κάθε νεῖα
Σαντορηνιά,
καὶ κορασιδὲς ὕμνησαν μὲ κήπων ἀηδόνες
τὸν πολὺν Κομφούκιον τῆς ἱερᾶς Κορδόνας.

Τοῦ φιλοῦσανε τὰ χέρια μὲ χαραῖς καὶ λιγομαῖρας,
τοῦχαν στρώσει κι' ἀνδρομήδαις, τοῦχαν στήσει καὶ καμάραις,
νὰ πατήσῃ νὰ περάσῃ τῶν δαφνῶν ὁ Στρατηλάτης
σὰν μὴ μέλισσα δουλεύτρα μὲ τὰ μελισσόπουλά της.

Κι' ἄρχισε νὰ βγάξῃ λόγο... τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι...
κάθε λέξις του καὶ κτύπος, κάθε τόνος καὶ κανόνι.
'Πισχέθ' οἰκονομίαν καὶ τοῦ χρήματος φειδῶ,
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι, μπάμ ἐκεῖ καὶ μπάμ ἐδῶ,
ὑπεσχέθῃ σωτηρίαν σὲ παιδιὰ καὶ σὲ γονεῖους,
πὼς 'μπορεῖ νὰ διορίσῃ κι' ὅλους τοὺς Σαντορηνιούς,
ὑπεσχέθῃ δίχως φόρους νάβγουν Στόλοι καὶ Στρατοί,
τέλος πάντων ὑπεσχέθῃ μὴτ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Γιὰ νὰ δείξῃ δὲ πὼς πρέπει κι' ἓνας ρήτορας μὲ πόζα
νὰ σκαρῶνῃ πότε πότε λογοπαίγνια σκερτσόζα,
πρῶτην ἐμπορίου θύραν
ἀπεκάλεσε τὴν Θῆραν.

Κι' ὅταν ἐβγάλε τὸν λόγο τῶν πολέμων ὁ πατὴρ
ἄρχισε νὰ βγάξῃ λάβὰ κι' ὁ στυγερός ὁ κρατὴρ,
κι' ὑπογεῖως ἐμυκάτο «τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι»,
κι' εἶπε τρομασμέν' ἡ Θῆρα
πρὸν τὸν ἀσβεστον κρατῆρα:
«Θοδωράκη, σώνει σώνει.»

Ε κ τ ῆ ς Κ ῖ ν α ς. — Ἦσαν πάλι σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελιπισιὰ
γιὰ τὴν δόλγια τὴν πατρίδα,
ὅταν νὰ μοῦ γράφῃς εἰδῶ
πὼς ὁ γέρο-Θοδωράκης 'πῆρε μπάλα τὰ νησιά.

ὅταν νὰ μοῦ γράφῃς εἰδῶ
πὼς ὁ γέρο-Θοδωράκης 'πῆρε μπάλα τὰ νησιά.

Δὲν εἰζεύρεις, Περικλέτο, τῶν Ρωμηῶν ἱερεῖα,
πόση γίνεται ζημία
ὅταν ἄεργος σχολάζῃ
τέτοιος γέρος, ποῦ κοχλάζει.

Ἄν καὶ τώρα τῆς Κορδόνας ὁ παππούλης ἐκυβέρνα
τὰ Ρωμαῖκα Κουδέρνα,
μὲ 'στὰ τρόπαια τὰ τόσα τοῦ μεγάλου ξαφνικοῦ,
τ' ἀλγῶς ἐρίτιμα,
θῶχε στείλει τὰ καράβια μὲς 'στῆς Κίνας τὸ Τακού
νὰ γεννήσῃ ζήτημα.

Πολλὰς φορὰς, βρὲ Περικλῆ, σοῦ τῶπα πρὸ καιροῦ
πὼς ἄδικα πνιγόμεθα σὲ μιὰ σταλὰ νεροῦ,
κι' ἄσ' ὅτου τὸ Ρωμαϊκὸ μ' ἐλέγχους ἐδουλώθῃ
γιὰτ' ἀλλὰ ποῦ σκέπτομαι καὶ τῶν Ρωμηῶν οἱ πόθοι,
νὰ φθάνουν ὡς 'στὸν Βόσπορο κι' ἐκεῖ νὰ σταματοῦν,
κι' ἄλλον ὀρίζοντ' ἄγνωστον μακρὰν νὰ μὴ ζητοῦν;

Πολλὰς φορὰς καὶ νησιτικὸς καὶ μεθυμένος τάπα
'στὸν ὁρόμο καὶ 'στὸν καφενέ φῶς φανερὰ σὰς τάπα,
μὰ οἱ δὲν ἐπροσεῖχτε σὲ τούτῃ τὴν κουδέντα
σὰν βλάκας μὲ πατέντα.

Κ₁ ἰδοὺ, παρ' ὅλων σήμερα νομίζεται συμφέρον
 πῶς πρέπει κι' ἀποικιακὴν
 ν' ἀρχίσωμεν πολιτικὴν,
 καὶ νὰ φανῶμεν μιμηταὶ κι' εἰς τοῦτο τῶν πατέρων,
 ποῦ δὲν περιωρίζοντο μονάχα μὲς 'στὸ σπῆτι των,
 μὰ 'βλέπανε καμμιὰ φορὰ καὶ πέρ' ἀπὸ τῆ μύτης των.

Κ₁ ἂν λαχταρᾷς πραγματικῶς ἡμέρας προκοπῆς
 'στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν νὰ πᾶς καὶ νὰ τοῦ 'πῆς
 μέσα 'στῆς Κίνας τὰ νερὰ νὰ στείλῃ τὸν Μισούλη
 μὲ τὰ βατσεῖλα τῆς Φραγκιᾶς νὰ κἀνῃ καραουλί.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Φίλε Φασουλῆ καὶ βλάμη καὶ κολλήγα,
 ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου καὶ 'στὸν Βουδούρη 'πῆγα,
 καὶ τοῦ 'ψιθύρισα 'στ' αὐτὴ νὰ κἀνῃ τὸ σταυρὸ του
 καὶ τὸν Μισούλη 'γρήγορα νὰ στείλῃ 'στὸ Τακοῦ,
 κι' ὅχι μὲς 'στὴν Ἀμερική νὰ χάσῃ τὸν καιρὸ του,
 κι' οἱ κόποι καὶ τὰ κάρβουνα νὰ πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Κ₁ ἐγὼ καθ' ὅλα συμφωνῶ μαζί σου, Φασουλῆ,
 νέος ὀρίζων ἄγνωστος πρὸς ὁρᾶσιν μᾶς καλεῖ,
 νέος ὀρίζων, ἄξιος τῆς φλογερᾶς μας φύσεως,
 νέος ὀρίζων ἀχανής, ποῦ κόσμον συνταράττει,
 ἃς γίνουμε, βρὲ Φασουλῆ, κι' ἐμεῖς τῆς προσκολλησέως,
 μὲ τοὺς μεγάλους κόλλησε γιὰ νὰ κολλήσῃ κατὶ.

Μωρὲ καλὰ μᾶς τᾶλεγε, σὲ δικαιῶνω τώρα,
 πρέπει κι' ἐμᾶς τοῦ Κουάχ-Σοῦ νὰ μᾶς τρομάξῃ ἡ χώρα,
 καὶ 'στὸν καιρὸ τῆς μοιρασιάς καὶ τῆς διανομῆς
 κατὶ 'μπορεῖ νὰ πάρωμε μὲ γαλιφιὰ κι' ἐμεῖς.

Κ₁ ἀφοῦ τῶν Μακεδόνων μας τοὺς πόθους τοὺς ὥραίους
 μόνον ὀνειράτα γιὰ μᾶς τοὺς ἄφησαν ὥραια,
 τοῦλάχιστον εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἃς μείνῃ τοὺς χορεύς
 ἴλιγο Τακοῦ καὶ Πιτσιλῆ καὶ μερικὴ Κορέα.

Ἄς 'μποροῦσα, Φασουλῆ μου, νᾶμπω μέσα 'στὸ τραμβάϊ
 καὶ νὰ 'πήγαίνα μ' ἐκεῖνο
 'στὸ Φοῦ-Τσέου, 'στὸ Πόρτ-Ἀρθουρ, καὶ 'στὸ Βάϊ-Χάϊ-Βάϊ,
 καὶ κατόπιν 'στὸ Πεκίνο,
 καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ 'στὰ μυθώδη του τὰ πλούτη,
 κι' ὕστερα 'στὸ Φοῦ-τσοῦ-φοῦ νὰ τραβήξω, φουτσιφούτη,
 καὶ νὰ κόψω δρόμο κοτσίδες ἀπὸ πρῶτους Μανδρινούς,
 καὶ νὰ πάρω καὶ δρόμο Μπόξερς γιὰ νὰ παίξω μὲ μ' ἐκείνους,
 καὶ ξανά μὲ τὸ τραμβάϊ νὰ γυρίσω 'στὰς Ἀθήνας
 διηγούμενος πρὸς ὅλους τὰ θαυμάσια τῆς Κίνας.

Ἐ κ τ ο ὕ Π ε κ ῖ ν ο υ. — Φονικὸ μεγάλο κατ' αὐτὰς,
 ξένας Πρεσβείας πυρπολοῦν καὶ σφάζουν Πρεσβευτὰς,
 μὰ τί καλὰ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ μέσα 'στὸ Πεκίνο
 δὲν 'βρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν καὶ Πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων,
 ἄλλοιώς κι' οἱ Μπόξερς θάβλεπαν μιὰ νότα τοῦ Ρωμάνου
 ὡσὰν κι' ἐκείναις τῆς γνωσταῖς, ποῦ στέλλει τοῦ Σουλτάνου.

Μεγάλως εὐκολύνονται 'στὴν γλῶσσαν τῶν Κινέζων,
 τὴν κουβεντιάζω παίζων,
 μ' ἓνα τσὶν τσὸν, μ' ἓνα τζῖμ τζοῦμ μὲς 'στὴν οὐσία μπαίνεις
 καὶ σὰν Κινέζος τὴν 'μιλεῖς καὶ τὴν καταλαβαίνει.

Κ₁ ἂν τύχῃ καὶ καμμιὰ φορὰ καταρροὴ νὰ πάρῃς
 καὶ τὰ συχνὰ φτερνίσματα σὲ κάνουν νὰ δακρύζῃς,
 μ' αὐτὰ τὰ ψᾶ τὰ ψῖ τὰ ψοῦ Κινέζικα παρλάρεις,
 Κινεζιστὶ μονολογεῖς χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Νᾶλθης 'γρήγορα νὰ πᾶμε 'στὸ Θριάσιον,
 ποῦ 'βρῆκαν ἄφθονο νερὸ τοῦ τώρα δεκαπλάσιον,
 κατάλληλον, βρὲ Φασουλῆ, πρὸς πόσιν καὶ πρὸς πλύνιν,
 κι' εἰς τοῦτου τοῦ ζητήματος ἐγγίζομεν τὴν λύσιν.

Ἐ κ τ ο ὕ Π ε κ ῖ ν ο υ. — Πόλεμος κι' ἀνατροπὴ τῆς σφαῖρας
 καὶ τῶν Κινέζων προσφωνῶ τὰς σεβαστάς μητέρας,
 ποῦ 'στοῦ πολέμου τὴν φωτιά πρὶν πᾶν τὰ παλληκάρια
 μονάχαίς δρὸ καὶ τρεῖς φοραῖς τοὺς πλύνουν τὰ ποδάρια τῶν,
 γιὰ νὰ 'μποροῦν, βρὲ Περικλῆ, 'στὸ τρέξιμο ν' ἀντέχουν
 κι' ἀκούραστα νὰ τρέχουν.

Τσὶν τσὸν κι' ἐμεῖς, ποῦ σὲ μυρτιαῖς τὰ λάβάρὰ μας κλίνου
 χωρὶς ποτὲ τὰ πόδια μας ἢ μάνναις μας νὰ πλύνουν,
 μὲ κάλους καὶ πρηξήματα τὸ κόβουμε παποῦτσι,
 κι' ὕστερα φέρτε μας καφφὲ καὶ ναργιλὲ μαρκοῦτσι.

Π ε κ ῖ ν ο υ. — Κόσμου χαλασμός κι' αἶμα ποτάμι χύνεται,
 τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὸ ζήτημα τί γίνεται;
 Στρατοὶ καὶ Στόλοι διεθνεῖς, τρομάρα καὶ κυνήγι,
 καταλαβαίνει, Περικλῆ, πῶς ὁ καιρὸς ἐπείγει,
 καὶ ξαναπῆς 'στὸν Ὑπουργὸ νὰ στείλῃ τὸν Μισούλη
 γιὰ νὰ χαροῦν ἐλεύθεροι καὶ ν' ἀνασάνουν δούλοι.

Κ ῖ ν α. — Τοὺς Ρώσσους ἀπειλοῦν οἱ φίλοι Γραπώνεζοι,
 ἀλλὰ κι' ὁ Ρώσος ἀπειλεῖ κι' ἐν οὐ παικτοῖς δὲν παίζει.
 Ἐδῶ θὰ γίνῃ μοιρασιά καὶ σεῖς αὐτοῦ τί κάνετε;
 ἃς ἔλθουν δύο θωρηκτὰ χωρὶς καιρὸ νὰ χάνετε,
 πρέπει νάλθουν κι' οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ τορπιλλοδόλα,
 τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἀνάγκη νάλθουν ὅλα.

Κ₁ ἂν στρέμμα δὲν καταδεχθῶν τῆς Κίνας νὰ γυρίψουν
 ἀπὸ τῆς ἄλλαις βδέλλαις,
 τοῦλάχιστον μιὰ φάλαίνα πιστεύω νὰ ψαρέψουν
 νὰ βγάλωμε μπανέλαις.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Σκοῦζε, Φασουλῆ, πρὸς ὅλην τὴν ὑψηλὴν
 πῶς τῶν Ρωμηῶν τὸ ναυτικὸν καὶ κραταιὸν Βασίλειον
 εἰς τὴν Κιτρίνην θάλασσαν τὰ θωρηκτὰ του στέλλει...
 'πὲς καὶ 'στὸν Αὐτοκράτορα τὸ νέο ἔαφνικὸ,
 ποῦ ξένους διοργανωτὰς γιὰ τοὺς Κινέζους θέλει
 καὶ τῆς Εὐρώπης ἐλεγχῶ σὰν τὸν Ἑλληνικὸ.

Καὶ τώρα πρὸς τὸ Ζιτπεσιον πηγαίνω νὰ τὸ στρώσω
 κι' ἐκεῖ τσὶν τσὸν σὲ καρτερῶ γιὰ νὰ σὲ μπαγαλωρῶ.

**Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Θερμὴν μετ' ἄλλων σύστασιν κι' ὁ Φασουλῆς σᾶς κάνει
 τοῦ νέου Καταστήματος Σουρῆ καὶ Παπαγιάννη,
 ποῦ βρίθει νεωτερισμῶν ἀρίστων τοῦ συμμοῦ,
 ἑκατὸν δέκα νοῦμερο καὶ 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Παιδαγωγικὴ δημώδης δημοδιδασκάλου πρώτου,
 ἔργον Χι Κυριακάτου, τῆς παιδείας θιασώτου.

Θάβγῃ τώρα 'στὴν Χαλκίδα φύλλον περιοδικόν,
 τῆς «Αὐγῆς» τὸν τίτλον φέρον, ὅπως φιλολογικόν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτῳ
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.